

Slordig beheer

Jan Campert

Uitgeverij Diderot

ISBN: 9789403755076

Slordig beheer

I	5
II	9
III	11
IV	15
V	25
VI	33
VII	51
VIII	55

I

'Helen ontmoette ik voor het eerst toen ik enkele jaren geleden een zomer verbleef in een klein dorp aan zee. Zij was weduwe. Haar man, kapitein bij de infanterie, stierf jong en liet haar achter met een dochtertje van vijf jaar. Door kennissen had ik Helen's naam wel eens hooren noemen. Zelfs stond mij voor den geest, dat ik haar jaren en jaren geleden eens vluchtig had ontmoet. Zeker daaromtrent was ik echter niet.

Op een avond stonden wij naast elkaar op het terras van het badhotelletje naar zee te kijken. Wij kwamen in gesprek. Wij brachten den avond samen verder door. Helen was een zeer mooie vrouw. Niet mooi wellicht in den gewonen zin van het woord, maar zij had charme en daarenboven beschikte zij over een wel haast onvrouwelijke spiritualiteit. Zij kon vervloekt amusante maar ook vervloekt scherpe dingen zeggen. Zij was ook meestal eerlijk. Dat klinkt zonderling. Men is immers eerlijk of men is het niet, maar bij Helen lag de zaak toch wel ietwat anders. Want zij was doorgaans van een levensgevaarlijke eerlijkheid; alleen een enkele maal verzweeg zij wel eens iets, dat dan later consequent ontkend diende te worden.

Na dat avondlijk gesprek ontmoetten wij elkaar nog enkele malen telkens in aanwezigheid van anderen. Ik kan namelijk niet zeggen dat ik reeds toen haar gezelschap met opzet zocht. Af en toe dacht ik aan haar, maar dan toch meestal op de wijze waarop men nu eenmaal wel eens aan een aardige vrouw pleegt te denken. Vluchtig bekoord. Men zou haar eens tegen moeten komen op straat... in een schouwburg...

Tot ik op een ochtend een briefje van haar kreeg.

Ik herinner mij dat mij al dadelijk haar ruim, slordig en open handschrift opviel. Zij was dien middag alleen, haar dochtertje was op bezoek bij bekenden. Wilde ik haar gezelschap houden?

Ietwat ongewoon was dit verzoek zeker. Maar het briefje typeerde Helen volkomen. Zij was immers een

onafhankelijke en daarenboven nog een intelligente vrouw. Waarom zou zij vasthouden aan allerlei dwaze vooroordeelen? Ik moet eerlijk bekennen dat ik ietwat verbaasd was, maar welke man zou het niet plezierig hebben gevonden, zulk een blijk van belangstelling te mogen ontvangen van een vrouw als Helen? Aan ijdelheid heeft het ons nooit ontbroken. Van dat oogenblik af dateerde onze nadere verstandhouding.

Wanneer ik nu aan Helen terugdenk dan valt alles wat er over is gebeven van mijne gevoelens jegens haar samen te vatten onder dat eene woord: waardeering. Wonderlijk dat wat men toch eens dacht liefde te zijn binnen een zoo kort tijdsbestek kan wegvlieten als druppels water uit een holle hand. Ik heb waarlijk wel van Helen gehouden, ik was zelfs in den beginne zeer verliefd op haar, ik was jaloersch ook. Mijn jaloezie ging zóo ver, dat ik het prettig vond wanneer men mij deze eigenschap toeschreef.

Aanvankelijk was ons samenzijn niet slecht te noemen. Dat het op den duur misliep - en men kan het bezwaarlijk op den langen duur noemen! - moet wel voornamelijk aan mij hebben gelegen. Mijn gevoelens voor haar verzwakten aan intensiteit of, liever gezegd, wijzigden zich. Er zijn waarlijk momenten geweest dat ik haar haatte om de onverbiddelijke, meedoogenlooze scherpte van haar tong. Ik zou haar met genoegen zijn aangevlogen en tot mijn schande moet ik bekennen dat zulks wel eens is voorgevallen ook. Zij bleek echter ook met haar handen snel en afdoende te kunnen optreden. Ik heb het tot mijn schade ondervonden. Toch was ik op een merkwaardige wijze aan haar gehecht. Hoewel ik haar niet of niet meer liefhad was de gedachte, dat er een ander in haar leven zou treden mij onverdragelijk. En misschien is het wel juist de onverdragelijkheid dezer gedachte geweest, die mij zoo onverhoeds snel tot Margreet deed wenden.

Ik bewaar aan Helen vele herinneringen die mij lief zijn. Een lange avond samen bij het vuur sprekende over de dingen die ons na aan het hart lagen, zwijgende over de dingen die ons na aan het hart lagen. Een ochtend wakker wordend in een hotelkamer, die uitzag op de rust van een